

Život je běh na dlouhou trať

Jmenuji se Eva Pláničková, rozená Hrubá, a letos oslavím sedmdesátiny. Jsem ve znamení střelce a do všeho se hru po hlavě. Jsem velmi soutěživá. Řídím se heslem, že člověk se má věnovat tomu co ho baví a co ho naplňuje. Je to můj recept na šťastný život.

Se sportem jsem začala ve 14ti letech. Jako pionýrka jsem se dostala za odměnu do největšího pionýrského tábora Artěk na Krymu. V té době jsem už závodila za dorostenky, Běh Rudého práva Paláce kultury Praha, kde startovalo 40 dívek a já jsem poprvé trasu vyhrála. Tehdy mě lákali do Jablonce, ale já jsem zůstala v Táboře s maminkou, která se o mě velmi bála. Táboru jsem zůstala věrná celý život. Se skutečným tréninkem jsem začala v Táboře pod vedením Ing. Jana Pána, který mě vedl celé roky k dalším velkým úspěchům. V zimní přípravě jsem absolvovala 350–400 km běhu měsíčně. Na silničním běhu Běchovice Praha na trati 10 km jsem obsadila druhé místo v čase 40 minut. Zvítězila jsem také v kategorii žen na Velké kunratické. Cenu mi předával šéf olympijského výboru Juan Antonio Samaranch.

Absolvovala jsem s cyklisty 60 km trať České Budějovice – Tábor. Tehdy závod zahajoval pan Kalaš. Pamatuji si, že mi řekl: „Holčičko, jsi velmi odvážná. Kolik máš natrénováno?“. Několik cyklistů trasu vzdalo, já jsem úspěšně dojela do cíle. Každý víkend jsem běhala do Příběnic. Ráda jsem se opakovaně zúčastnila závodů v první lize žen v Táboře, kde jsem startovala na tratích 1500–3000 m. Vždy jsem byla na předních příčkách. Později jsem se zaměřila hlavně na krosy a silnice. Též na krosu na mistrovství republiky v Kolíně jsem ve velké konkurenci doběhla na třetím místě. V kraji jsem nikdy nenašla přemožitelku. Pro zajímavost, zaběhla jsem závod Hlubokou silniční 25 km za hodinu a 46 minut. Vyzkoušela jsem i maraton v Košicích, kdy jsem dosáhla času 3h 37 minut. Tehdy jsem doběhla ve slušném čase i když jsem přepálila start a prvních 10 km jsem uběhla za 39 minut. Sport mě velmi naplňoval.

Jako práci jsem si vybrala obor kadeřnice. Stříhání vlasů je zároveň i můj celoživotní koníček. V tomto oboru jsem vyhrála v kraji a pokračovala jsem do celostátní soutěže, která se konala v pražské Lucerně.

Dnes mi největší radost dělají moje vnoučata a samozřejmě syn Pavel a dcera Eva, kteří jsou oba úspěšní ekonomové a jsou též sportovně založení. Mám doma s dcerou dohromady 350 pohárů, převážně z Rakouska. Celý život se snažím být svým dětem co největší oporou. Věnuji se ale i ostatním. Již přes dvacet let organizuji v Táboře běžecké závody, zejména pro děti a děti z dětského domova. Stále mám ještě sny, co bych ráda v životě docílila. Jedním z nich je postavit si bungalov.